

Feilgrep - anger - fred

Avtalen mellom Israel og PLO denne høsten var en av årets gledeligste hendelser. Bladet TIME går lenger og kaller de siste årene "en miraklenes tid". Bladet fortsetter: "Utrolige hendelser, løsninger som alle inderlig ønsket men aldri virkelig trodde på, har fulgt hverandre på rekke og rad. Det er som om Skaperen hadde blåst i fløyta med den hensikt å skape en ny verden!" Berlin-murens fall, sovjetimperiets oppløsning og utviklingen mot demokrati i Sør-Afrika blir nevnt som eksempler. Og nå prosessen som er startet mellom jøder og palestinere.

Noe må ha skjedd under de mange møtene i Norge. Mediene har skrevet om den gode atmosfæren, den åpne tonen, viljen til å stole på motpartens hensikter. Avtalen som kom istand, har rørt ved millioner av menneskers hjerter over hele verden. Det fikk f.eks. utenriksminister Holst merke da han i oktober besøkte Japan og Sør-Korea.

Men vi trenger ikke å gå så langt for å finne sår fra historien som må helbredes. I en tale nylig tok statsminister Bildt opp utleveringen fra Sverige av balternes gullbeholdning til Stalin og tilbakesendingen av flere hundre baltiske offiserer etter krigen. De endte sine liv i KGB's leirer. Bildt talte om Sveriges "rungende taushet" i årene med sovjetisk okkupasjon av Baltikum. "Det er grunn til å snakke om nasjonal skyld," sa han. Når nasjoner begynner å snakke om sin egen skyld heller enn andres, åpnes veien for forsoning og samarbeid.

Mandela og de Klerk har nettopp hentet sin fredspris i Oslo. Mandela har hele tiden vært forsoningens mann i denne prosessen. Den sørafrikanske forfatteren Nadine Gordimer, selv Nobelprisvinner i litteratur, sier om fredsprisvinneren at hun i alle sine samtaler med ham siden 1990 aldri har møtt hevngjerrige tanker hos denne mannen, som fikk ødelagt 27 år av sitt liv i fengsel.

Er forsoning i ferd med å bli en faktor å regne med i internasjonale konflikter? Marerittet i det tidligere Jugoslavia og borgerkrigen i Somalia kan tyde på det motsatte. Likevel virker det som noe er satt i gang. Vi innser at skal vi leve sammen på denne kloden, må vi også finne måter å fjerne hatet på. Det er ikke nok med et vedtak i FN. Det er heller ikke nok å sette inn FN-tropper for å holde de stridende fra hverandre. Noe må skje mellom mennesker på et dypere plan. Fortidens feilgrep må frem, erkjennes - og angres. Først da kan fremtiden bygges på solid grunn.

Dette årsskiftet er litt annerledes. Noe ser ut til å være på gang. Det er lov å håpe, lov til å ha forventning, ikke minst i lys av julens budskap.

SEJ

Førti prosent mindre vold

Ungdomsgrupper med vaiende hakekorsflagg, mord på asylanter og høyre-radikal ungdom i gateslag har gjenopplivet gammel Tyskland-frykt rundt om i verden.

I september møtte hundrevis av unge tyskere jevnaldrende fra USA som selv hadde vært del av en voldskultur. Amerikanerne kom fra Atlanta, Georgia, hvor de i 1989 startet "Black Teens for Advancement" (BTA), som i hovedsak består av unge afrikansk-amerikanere. I løpet av 5 år har de nådd ut til over 10.000 ved videregående skoler i byen, og i løpet av samme periode har voldsbruken i skolene sunket med 40%.

BTA-medlemmene ble invitert til Tyskland av unge tyskere som de lærte å kjenne under MRA-konferansene i Caux i Sveits. I to uker reiste amerikanerne omkring i Tyskland, øst og vest, talte i skoler, holdt pressekonferanser, møtte sosialarbeidere og til og med en gruppe unge neo-nazister.

Amerikanernes budskap var enkelt. En av grunnleggerne av BTA, Feiji Mackay (22), sa det slik til *Berliner Zeitung*: "Jeg likte å slåss. Mange gikk rundt og var redde for hverandre. Jeg tok først til vettet da venner ble såret og drept." Mackay og de andre BTA-pionerene besluttet å gjøre noe selv, istedenfor å skyve ansvaret over på samfunnet. "Unge som bruker vold hører mer på jevnaldrende som har gjort det samme, enn på moralprekener fra eldre," kommenterte *Berliner Zeitung*.

På en yrkesskole i Øst-Berlin sto amerikanerne overfor ikke bare tyskere, men også kroater, serbere, bosniere, russere og tyrkere - alle i samme rom. Det var musestille i salen da Bruce Myers, en hvit student som arbeider med BTA, fortalte hvordan hans liv var blitt ødelagt av alkohol, narkotika og vold. Han hadde funnet tilbake til en Gudstro og var blitt en fri mann.

I de fleste skolene ble amerikanerne møtt med et fyrverkeri av spørsmål. Noen steder ble lærerne bedt om å forlate rommet for at man kunne snakke friere. På John F. Kennedy skolen i Berlin, som er tysk-amerikansk, besluttet elevene å starte sin egen gruppe kalt "International Teens for Advancement" (ITA). Leipzig, Erfurt, Eisenach, Weimar, Berlin og Karlsruhe var blant byene som den amerikanske gruppen besøkte.



**Vi ønsker våre lesere en God Jul
og et Godt Nytt År!**

Latvia: Behov for helbredelse

Inese Voika kommer fra Latvia, som igjen ble en uavhengig stat for to år siden. Hun studerer kommunikasjon, har bidradd med artikler til europeiske ungdomsmagasiner og deltatt i en internasjonal MRA-aksjon i Sør-Amerika. Det følgende er hentet fra Caux-Information, det sveitsiske MRA-bladet.

Jeg husker godt hvordan vi allerede som barn lengtet etter å høre navnet Latvia i internasjonale media. Også hvordan vi fulgte med i de olympiske leker og sitret av glede da en latvier vant en gullmedalje. Om det så ble sagt at han stammet fra



Inese Voika

Latvia? Nei, han ble feiret som borger av det store Sovjetsamveldet. Derfor må dere være litt overbærende med oss, når vi i disse dager er alfor ivrige etter å vise fram vår kulturelle og historiske rikdom.

Dere spør hvem jeg gir skylden for fortiden. Bare det kommunistiske system. Russene anklager jeg ikke. Jeg kan ikke skrive det syttiårige sovjetsystem på deres regning. For jeg stammer selv fra en familie hvor en onkel ble

forvist til Sibir, mens en annen var partisekretær for kommunistpartiet i en del av Latvia. Hvordan skal jeg kunne bebreide ham for hans medlemskap i de kommunistiske ungdoms-organisasjonene pionerene og komsomol, når jeg selv har tilhørt det samme?

Forøvrig stod russere og latviere under kuppet i 1991 side om side på barrikadene. Ingen av oss ville ha det gamle system tilbake. Vi hadde bygd barrikadene med bare hender - beredt til å forsvare oss mot et truende overfall. Jeg hater ikke russerne, men det er ikke nok å avvise hatet. Jeg må tenke grundigere igjennom hva vi idag kan si "ja" til.

I Latvia er 48 prosent av befolkningen ikke-latviere. Som latviere står vi overfor spørsmålet om vi vil hjelpe denne andre folkegruppen til å føle seg vel i Latvia, eller om vi vil isolere dem mer og mer.

Vi har alle behov for helbredelse. Vi må alle bli leget for den sovjetiske tenkemåten: "Når du ikke tenker som jeg, tar du feil, altså er du min motstander." Og "når det er noe jeg ikke har, trenger du heller ikke ha det." Særlig for mine foreldres generasjon er alt dette meget vanskelig. De hadde gjort det gamle system til sitt eget for å kunne overleve. De har fortalt og forklart oss så lite som mulig for å spare oss for vanskeligheter. De mente jeg ville få et bedre liv når jeg ikke visste noe om fortiden. Idag er det ingen som spør etter dem lenger, og de er ikke i stand til eller beredt til å kjempe for noe.

Mange av disse menneskene lever nå i en virkelig depresjon. Begge mine foreldre mistet sin arbeidsplass og var helt fortvilet. De så ingen utvei. Slik er det i mange familier. Derfor må vår generasjon bli raskere moden, slik at vi kan ta oss av våre foreldre og gi dem håp. Idag har min far atter en arbeidsplass. Han er bygningsingeniør. Og det er jeg svært glad for.

Inese Voika

Russland: Mediene i fokus

Utelukking av partier fra fjernsynet og forbud mot enkelte aviser under den russiske valgkampen tyder på at også de russiske politikerne er klar over mediernes makt.

"Medienes betydning for oppbyggingen av et fritt og rettferdig samfunn" var tema for et internasjonalt seminar som byen Nizjnij Novgorod var vertskap for i slutten av september. Seminaret fant sted ombord i en hotellbåt på Volga og varte i tre dager. Blant de 20 deltakerne fra vestlige land var den norske maleren og menneskerettsaktivisten Victor Sparre. Seminaret var det tredje i en serie om media og kommunikasjon som en gruppe innen MRA har gått i brodden for.

Nizjnij Novgorod (tidl. Gorkij) er Russlands tredje største by. Som et senter for våpenindustrien, var den inntil for to år siden lukket for omverdenen. Det var hit fredsprisvinneren Andrei Sakharov ble forvist. I dag forsøker byen å profilere seg som en banebryter for markedsøkonomien. En ung og dynamisk ordfører arbeider for å gjøre byen til en modell for omstillingen fra våpenindustri til sivil produksjon. Bystyret bevilget 3 millioner rubler til dekking av utgiftene for

medie-seminaret, som hadde 76 deltakere.

Seks journalister og en professor kom helt fra den sibirske hovedstaden Novosibirsk. Kampen for økonomisk frihet og sjanselighet, og mot korrupsjonen, burde ha prioritet i mediene, mente en av dem. Men manipulasjonen av mediene som fant sted under kommunismen pågår enda, bare på en mer fordekt og mildere måte. Hans kollega professoren, som sitter i styret for det russiske forretningsbladet "Direktør", uttrykte imidlertid frykten for at den vestlige markedsøkonomien var en modell for arbeidsløshet. "Vi må gjenreise Russlands kulturelle og åndelige verdier og knytte dem til verden forøvrig," sluttet han.

En engelsk journalist som skriver for flere London-aviser, bragte opp spørsmålet om journalistenes personlige integritet. Vi må være mer selv-kritiske når det gjelder vår egen måte å leve på, mente han. Dette vakte første lite begeistring hos de russiske deltakerne. "Vil De for eksempel at vi skal betale hele skatten," ropte en værbiitt gammel reporter. "Det har da ingenting å gjøre med hva vi skriver!" Men i løpet av

Forts. side 4

Sagn, overtro og kristendom

I oktober besøkte Jens Jonathan Wilhelmsen og Leif Hovelsen Moskva. Da panservognene skjøt det Hvite hus i brann, bodde de bare et par hundre meter unna. De var kommet for å utdype vennskapet med russere som har deltatt i Caux-konferansene, og de dramatiske begivenhetene gjorde det naturlig å snakke om livets dypeste spørsmål og Russlands fremtid. I det følgende noen tanker etter besøket.

"Markedsøkonomien gir ingen åndelige impulser. Under kommunismen hadde vi i alle fall en idé, selv om den var gal," fortalte en respektert russiske samfunnsforsker oss.

Russland har gjennomført sitt valg. Men mere avgjørende enn det formelle demokrati er spørsmålet om hvilken livsfilosofi som skal fylle vakuumet etter kommunismen. Stor-russisk nasjonalisme, revidert kommunisme og ny-nazisme er blant kreftene som kjemper om sinnene.

Under slaget om det Hvite Hus dukket lederne for den russisk-ortodokse kirke plutselig opp som meglere mellom Jeltsin og hans motstandere. De mislyktes, men representerer likevel en mektig rival til de verdslige ideologiene. Tross all svik under både tsarene og kommunismen, representerer kirken en åndelig arv som har betydning for millioner av russere. Kirkebygningene i Kreml står der som en påminnelse om at arven fremdeles eksisterer.

Men hvordan er det med kirkens indre liv? Viktor Popkov er ansvarlig for en skole i kristent lederskap med forgreninger ut over landet. I Moskva utdanner de folk som forkynnere og misjonærer, sa han, men ute i distriktene gir de en enklere opplæring om hva kristendom i det hele tatt er. Grunnen til denne forskjellsbehandlingen er uvitenheten om kristendommens natur, som er så utbredt at en må begynne med de enkleste fakta. En blanding av gamle sagn og overtro her preget de flestes kristendomsforståelse. Dette gjelder også mange av prestene. Kristendommen er til dels blitt identifisert med livsflukt, med å ta mindre ansvar for sin familie og for samfunnet.

Hos dem som har en dypere forståelse, er askese, taushet og indre bønn nøkkelord i den russiske fromhetstradisjonen. Travel gjerningskristendom står dem fjernt. Det økumeniske samarbeidet med ikke-ortodokse kirker står lavt i kurs. Det er ingen tilfeldighet at Dmitrij i Dostojevskijs "Brødrene Karamasov" like før han vil flykte til Amerika lidenskapelig utbryter at hans hjerte tilhører Russland og "Russlands Gud".

Denne fromhetstradisjonen har mye til felles med Asias mystikk, og er rotfestet i et trosliv med både asiatiske og europeiske trekk. At Russland ser seg selv som en brobygger mellom Asia og Europa, henger ikke bare sammen med geografien.

President Jeltsin har forventninger til den ortodokse kirke. I sin selvbiografi skriver han: "Tiden vil komme da kirken med sine universelle og evige sannheter vil komme vårt samfunn til hjelp. For i disse ordene: Du skal ikke drepe, og

du skal elske din nabo som deg selv, ligger de moralske prinsipper som vil gjøre det mulig å overleve selv de verste kriser."

Vestens ledere understreker at Russland trenger vår hjelp, og tenker som oftest på mer økonomisk støtte. Den er nødvendig, om ikke den nakne nøden skal resultere i et tilbakefall til diktaturet. Men et like fundamentalt behov er en tro og idealer å bygge livet på. Her melder utfordringen til Vesten seg på et annet plan. Er det "markedsøkonomi uten åndelige impulser" vi pådytter Russland? Eller andpusten evangelisering som tar lite hensyn til russisk identitet og kultur? Er de kristne i Vesten så opptatt med sine egne ting at de ikke finner tid til å utdype forståelsen av og forbindelsen med en kirke som vektlegger "askese, taushet og indre bønn"? Ser vi hva denne åndelige tradisjonen kan gi oss travle, vestlige materialister?

Vennskap oppstår hvor begge parter kan både gi og motta. For Russland kan et slikt vennskap bli den avgjørende hjelpen i de vanskelige årene som kommer.

Jens Jonathan Wilhelmsen

Sør-Afrika: Oppgjør med fortiden

Hendrik Verwoerd var Sør-Afrikas statsminister fra 1958, inntil han i 1966 falt som offer for et attentat. Som en av raseskillepolitikens hardeste forkjempere, ble han for mange et symbol på afrikaanernes (boernes) uforsonlighet. Hans sønnesønn, Wilhelm Verwoerd, er i dag dosent ved det berømte afrikaaner-universitetet Stellenbosch ikke langt fra Kappstaden. Han skriver i en artikkel i november-nummeret av Caux-Information, MRA's sveitsiske informasjonstjeneste, bl.a.:

Som en Verwoerd var jeg redd for å miste noe av min egen identitet i min bestefars skygge. Etterhvert gikk det opp for meg, særlig etter en samtale med Nelson Mandela, at bekymringer om min identitet hindret meg i å bidra til en helbredelsesprosess. Jeg innså at noen offentlige ord fra meg, og en personlig forpliktelse, kunne bidra til å helbrede sår på sjelen som den verwoerdske apartheid hadde skapt.

For at en slik forpliktelse skal være troverdig, må vi gå til bunns i fortiden. På grunn av den enestående makt vi afrikaanere har sittet med siden 1940, bærer vi et tungt ansvar for den katastrofale utnyttelsen av etniske forskjeller som apartheid-politikken representerte. Det er ikke tilstrekkelig å fremstille apartheid som noe som var godt ment, men dessverre sviktet i praksis.

Apartheid var ikke et uhell, men en urett. Den kan forklares, men ikke rettferdiggjøres. Vi kan ikke unndra oss vår nåværende og fremtidige plikt. Jeg mener ikke en selvødeleggende "angre-tripp". En ærlig avklaring når det gjelder vår kollektive fortid, kan bli en kilde til moralsk vekst og varig forandring.

MRA's oppgaver

På Kypros, med Midt-Østen som nær nabo, møttes vel tretti representanter for MRA fra hele verden til felles tenkning og søken i midten av november. Vi ville se på hvilke forandringer verdenssamfunnet har gjennomgått de siste årene og hvilken betydning det har for MRA's målsetting. Bør deler av budskapet uttrykkes klarere? Hva er våre svakheter, og hva er vår styrke?

Joe Montville fra CSIS (Senter for internasjonale og strategiske studier) i Washington trakk fram mangelen på moralsk autoritet blant verdens ledere. Her er et vakuum som gir frivillige organisasjoner og bevegelser plikt og mulighet til å ta ansvar. Han fremhevet MRA's erfaring i konfliktløsning mellom folkegrupper og nasjoner.

Skjerpingen av konflikter mellom forskjellige religioner og kulturer, ikke minst mellom den muslimske og den vestlige verden, stiller større krav til ekte dialog og likeverd mellom mennesker. Også innen MRA's arbeid og konferanser. Dette handler ikke om sammenblanding av religioner, men om å øke respekten for hverandre og innlevelsen i den andres virkelighet og synspunkter.

Mål MRA bør prioritere

Vi tok opp spørsmålet om hvilke mål MRA bør prioritere, og kom fram til bl.a. disse arbeidsområdene:

- Bidra til å lege historiens sår som ved krav om hevn blusser opp i nye ødeleggende konflikter.

- Fremme en etisk forpliktelse i industri og næringsliv for å motvirke arbeidsløshet og bringe økonomi og miljø i balanse.

- Forene mennesker fra forskjellige religioner og kulturer til felles innsats for rettferdighet og fred.

- Komme årsakene til diskriminering på rasemessig og religiøs grunnlag til livs i storbyene.

Vi analyserte også MRA's måte å ta beslutninger på: Vi oppmuntrer den enkelte til ansvar under Gud, men vi er neppe flinke nok til å samordne vår innsats. Hvordan utøver vi lederskap når ingen er utpekt som ledere? Hvordan kan vi fremme modigere lederskap såvel som åpenhet for kritikk? En konklusjon pekte mot å fremelske lederegenskaper heller enn å finne fram til sterke ledere.

I løpet av dagene på Kypros ble vi tatt imot av president Clerides (leder for den gresk-kypriotiske delen) og hans frue, og av innenriksminister Michaelides. Vi møtte representanter for forretningsliv, undervisning og de største politiske partiene. Vi avsluttet med besøk til et kloster og et lite kapell i fjellene ovenfor Pafos. Der hadde St. Neophytos for mange hundre år siden trukket seg tilbake til et liv i ensomhet og bønn. Det levendegjorde spenningen mellom avstand fra og nærhet til verdens problemer, mellom stillhet og ettertanke så vel som viljen til å handle når Gud kaller.

Bjørn Ole Austad

Følelser med navn på

At det oppstår samarbeidsproblemer i bedrifter og organisasjoner av ymse slag, hører til dagens orden. Men konflikter innen kirken burde da ikke forekomme. Like fullt er de ganske vanlige. Når mennesker med forskjellig bakgrunn, religiøs oppfatning og politisk overbevisning skal samarbeide, kan det oppstå problemer, på tross av en felles tro.

At slike konflikter skader kirken er det ingen tvil om. Men verre er det at de undergraver det budskapet kirken søker å formidle. Den moralske og åndelige autoritet som så sårt trengs i samfunnet blir svekket.

Inge Mannsåker har i år gitt ut en bok hvor han kaster lys over disse problemene. Som tidligere prost og sokneprest i forskjellige menigheter, har han lang erfaring. Han retter ikke en fordømmende pekefinger, men han prøver å gi håp om at konflikter kan løses. Som han skriver i første kapittel: "Konflikter er til for å løses. Og konflikter kan løses, dersom vi har mot til å sette navn på våre følelser og holdninger."

Boken er på bare 60 sider. Jeg tror det er dens styrke. Den vekker ønsket om å gå dypere inn i stoffet, som et hjelpemiddel til å lokalisere problemene, sette navn på dem og finne ut hvordan de kan løses. Den vil for eksempel egne seg godt for studiegrupper rundt om i menighetene.

Selv har jeg sittet i et menighetsråd i åtte år, og det slår meg at Mannsåker treffer spikeren ganske godt. Ikke minst når han omtaler stabsledernes rolle og hva som kreves av dem. I kirkelig sammenheng gjelder det i første rekke soknepresten.

Anders Eskeland

*Veier til vekst i stab og menighet.
Inge Mannsåker, Peter Møller
Krohn Forlag, 1993. 60 sider.*

Rettelse

Vi beklager at en linje var falt ut av Anne Marie Mannsåkers dikt "Eksempels makt" i forrige nummer. Riktig gjengivelse er: "Ett eneste eksempel/ på forsoning/ må studeres/ fem ganger så nøye/ som fem eksempler/ på fiendskap."

Mediene i fokus

Forts. fra side 2

seminaret var det voksende enighet om at det trengs et verdssystem som er gyldig både for den enkelte og for samfunnet.

En av de russiske journalistene sa: "Etter 30 år i journalistikken hadde jeg gitt opp å tro på at noen delte mine idealer. Etter denne weekenden har jeg fått tilbake troen på at det finnes slike mennesker." En ung sjefredaktør fra Nizjnij Novgorod la til: "Dette seminaret har betydd mye for meg personlig. Det har bekreftet min tro på at moralske verdier er viktige for samfunnet."

Nytt fra Norden

OSLO: "En ærlig samtale om, rase, forsoning og ansvar" var tema for en aften i MRA's hus i Oslo 25. oktober. Innlederne Kebba Secka, sosialarbeider på Grünerløkka (bydel 5, Oslo) og ingeniør Knut Dale, Bærum, viste lysbilder fra en MRA-konferanse om storbyproblemer som de hadde vært med på i Richmond, USA, i sommer. De ga eksempler på at mennesker hadde dannet nettverk på tvers av faglige eller rasemessige skiller og fått til et samarbeid som åpnet nye muligheter i fastkjørte situasjoner.

Blant dem som kom for å høre på Secka og Dale var general-sekretæren i Pakistan Workers' Welfare Union, formannen i Norsk-Pakistansk Forening, Oslo Bispedømmets innvandrerkonsulent, representanter for Kommunal- og Arbeidsdepartementet og Innvandreretaten i Oslo.

SLO: I ukebladet Familien av 23. november rapporterer forfatteren Erik Dammann om et møte med Alec og Elisabeth Smith i deres hjem i Harare, Zimbabwes hovedstad. Etter å ha skildret Alec's opprør mot sin far, som før uavhengigheten var Zimbabwes hvite statsminister, spør Dammann om Alec's kristne omvendelse og hans arbeid for en ikke-voldelig løsning av uavhengighetskampen. Alec svarer blant annet: "Hvis man er imot vold, kan man ikke overse at det også er vold mot mennesker å la dem leve i fattigdom, nød og nedverdighet midt i en verden av overflod! Dette synet på kristendom som samfunnsforpliktelse, ble forsterket da jeg kom inn i MRA, eller Moralsk Opprustning. Der traff jeg mennesker som ikke var redde for å se politikken i lys av kristne grunnverdier."

"Med mitt nye perspektiv så jeg for alvor hvordan vår politikk hadde undertrykt de svarte. Jeg oppdaget også at selv om vår kultur kaller seg kristen, er Gud langt viktigere og mer nærværende for den tradisjonelle afrikaner enn for det desorienterte Vestens menneske."

Dammann kommer også inn på Alecs arbeid for å bygge opp fotballsporten i Zimbabwe som et middel til å styrke den unge nasjonens selvtilit. Han forteller om Alec's norske kone Elisabeth, som arbeider på NORAD's kontor i Harare, og konkluderer at de to åpenbart deler syn ikke bare på sin tro, men også på dens konsekvenser for samfunnet.

OSLO: Den årlige julemessen i MRA's senter innbragte 65.000 kroner. Messen hadde flere hundre besøkende fra Østlands-området. Inntekten går til drift av senteret i Oslo samt til det internasjonale konferansesenteret i Caux, Sveits.

STOCKHOLM: Den svenske malerinnen Rut "Rustica" Larson døde i februar i år. Hun har hatt separatutstillinger over hele Sverige og blitt tildelt den Deverthska Kulturstiftelsens pris. Sine gjenværende 365 bilder testamenterte hun til stiftelsen Moralsk Opprustning i Sverige. En retrospektiv utstilling av maleriene i MRA's hus i Stockholm 9.-15. oktober innbragte kr. 65.000 til MRA's arbeid.

Nytt fra Asia

HONG KONG: Seks millioner Hong Kong kinesere teller ned dagene til 1997, da Kina får kolonien tilbake fra Storbritannia. Mange er frustrert over at Peking og London ser ut til å bestemme deres skjebne over hodet på dem. Dette var noe av bakgrunnen for at MRA-folk i Hong Kong inviterte til en pan-asiatisk ungdomskonferanse med deltakere fra Kina, Korea, Taiwan, Japan, Kambodsja, Singapore, Filippinene, India, Australia og New Zealand. Det var den fjerde i serien av slike konferanser, men første gang unge kinesere fra Kina, Taiwan og Hong Kong hadde deltatt sammen. Den neste konferansen i serien finner sted i Malaysia i juli -94.

KINA: De to siste årene har det vært en utveksling av besøk mellom grupper fra MRA i Europa og CAFIU, den Kinesiske Forening for Internasjonal Forståelse. Opprinnelsen til denne utvekslingen går tilbake nesten 50 år til vennskapet mellom engelskmannen William Jaeger, en MRA-pioner, og Zhu Hsueh-fan, en grunnlegger av Kinas fagbevegelse. To britiske MRA-grupper har besøkt Beijing og syv andre kinesiske byer. CAFIU har sendt to grupper til England. Den kinesiske ambassadør i London og ambassadefunksjonærer har deltatt i MRA-seminarer i Midt-England og i ambassaden selv.

KAMBODSJA: En attraktiv 8-siders brosjyre med fargebilder av fotografen David Channer er nettopp utkommet på engelsk og fransk. Den gir et tilbakeblikk på MRA's arbeid gjennom 40 år for å styrke forsoningskreftene og skape enhet i landet. Blant dem som er avbildet er de kambodsjanske budhistenes internasjonale patriark, Maha Ghosanenda, som ifjor ble tildelt den norske Thorolf Rafto-prisen for sitt menneskerettsarbeid. Brosjyren kan bestilles gjennom MRA's kontor i Oslo.

En nasjonal komite for forsoning vokste ut av et MRA-seminar som fant sted i hovedstaden Phnom Penh i mars. To statsråder og en statssekretær i den nåværende regjeringen er medlemmer av komiteen. De vil gjerne ha et nytt MRA-seminar i landet.

PAPUA NY GUINEA: På øya Bougainville, hvor det lenge har vært alvorlige uroligheter og borgerkrigliknende tilstander, blir den afrikanske MRA-filmen "Frihet" på pidginengelsk brukt ut over landet, ofte ved hjelp av strøm fra bærbare generatorer. MRA-folk på øya er engasjert i å danne fredskomiteer.

INDIA: 3. januar begynner et 5 måneders internasjonalt treningskurs for ungdom i Panchgani, India. Ifølge innbydelsen skal kurset stimulere til "læring, indre vekst og sosialt initiativ". Blant målene nevnes å hjelpe deltakerne til å tenke med hjertet, og handle ut fra større karakterstyrke og dypere åndelige ressurser. Kurset vil omfatte feltarbeid i landsbyer, utviklingsprosjekter, industriområder, skoler og universiteter. Nærmere detaljer kan fås fra MRA's kontor i Oslo.

sakset



Det har vært en positiv utvikling på Afrikas Horn de to siste årene. Fred har brutt ut i mitt land Eritrea, som nå er ett av de tryggeste landene i verden. Med beslutsomhet har det begynt på en løfterik demokratisk omforming av samfunnet. Eritrea og Etiopia, som i tre årtier utkjempet en bitter krig mot hverandre, er i dag forbundsfeller og beveger seg mot økonomisk samarbeid og integrasjon. Våre land har også erklært seg rede til å hjelpe med en løsning av konflikten i Sudan.

Isaias Afwerki, Eritreas president, International Herald Tribune, 12.10.93

Det er umulig å si at Russland ikke har en demokratisk tradisjon og på den måten låse landet til en kaotisk eller totalitær fremtid. Med et blikk på den russiske intellektuelle tradisjon er en slik påstand i beste fall ensidig. Den spesielle sans for utopiske og religiøse løsninger som preger Russlands historie, skyldes i stor grad at Russland er blitt forhindret fra å utvikle et demokrati, men det behøver ikke bety at Russland er dømt til å mislykkes. På denne bakgrunn er valgene i desember uhyre viktige.

Geir Flikke, hovedfagstudent i russisk, Aftenposten 20.10.93

Ord som kan fornye hjerter og sinn i en epoke, kan ha en sløvende virkning i en annen. Dette er ikke tiden for taler, men for å lytte. Det er ikke tiden for aksjoner, men for å vente. Det er ikke tiden for å tilby lederskap, men for å gi slipp på gamle og avholdte ideer og bli fattig i ånden. Dette er tiden for stillhet.

Mor Theresa, i likhet med Jesus, utfordrer sine tilhørere til å følge henne til et utsiktspunkt hvor en kan se tingene som Gud ser dem. "Hvis du tilbringer en time hver dag i kontemplativ bønn og aldri gjør noe du vet er galt, vil du greie deg," sier hun.

Henri J.M. Nouwen i boken "Gracias!" Harper and Row, New York, 1987

Pavens nye encyklika med det stolte navn "Veritatis Splendor" (storslagen sannhet) ble forhåndsdomt som konservativ og uanvendelig for moderne mennesker. Men den går til hjertet av det moderne dilemma vi alle står overfor. Frihet, sier Paven, er en fin ting, men er blitt et mål i seg selv, det eneste tillatte absolutt som er blitt alle verdiers kilde. Fordi et menneskes sannhet er like gyldig som enhver annens, kan alle hensynsløst forfølge sine egne interesser. Denne etiske relativismen har også undergravet den politiske kultur ved å gjøre det umulig å erkjenne sannhet. Stikk i strid med den dårlige presseomtalen de får, er absolutte moralverdier det eneste som kan beskytte den individuelle frihet mot å bli trampet på og bygge et samfunn basert på rettferd, solidaritet, ærlighet og åpenhet.

Spaltisten Melanie Phillips, The Observer, London 10.10.93

Pave Johannes Paul II undertegnet encyklikaen 6. august, og bega seg like etter til USA. Der var man vitne til hvordan flere hundre tusen ungdommer flokket seg om ham... Denne pave som er i utakt med tiden, mottas altså med jubel og begeistring av deltagerne ved Verdens ungdomsdag i Denver... Friheten består i å velge grenser, ikke i grenseløshet... Den aldrende pavens budskap om at korset er en uomgjengelig del av etterfølgelsen og at disiplin er nødvendig for vekst og modning, gikk i Denver rett hjem hos ungdommen, fordi det rører ved det dypeste i mennesket...

Samfunnsforsker Janne Haaland Matlary og dominikanermonne Anne Bente Hadland, Aftenposten,

Hvis vi ikke klart oppfatter et menneske ved siden av oss, hvordan kan vi da høre Gud, som snakker til oss på så forskjellige, hemmelighetsfulle måter - og hvis vi lytter, meget klare måter også. Jeg er trist over at det ikke finnes flere talsmenn for Gud, i skoler, media og fabrikker hvor de lærer geniale unge mennesker å lage atomvåpen.

Å være et talerør for Gud krever ydmykhet, kjærlighet, glede, humor og ydmykhet igjen. Du har et vidunderlig privilegium å dele, men du er ikke noe viktigere enn den laveste personen du snakker med. Og du er ikke mere velsignet eller mer elsket av Gud.

Skuespilleren Liv Ullmann, Christian Science Monitor, Boston, USA, 4.2.93

NY VERDEN vil fremme en forandring i både menneskers holdninger og i samfunnsforholdene, bygget på absolutte moralnormer og Kristi forvandlende kraft. Bladet beretter om et globalt arbeid som er åpent for alle, og om kampen mellom ondt og godt som pågår i ethvert menneske og folkeslag.

UTGIVER: Moralsk Opprustning, Postboks 3018, Elisenberg, 0207 Oslo.
Tlf. 22 55 94 30. Fax 22 44 85 04. Postgiro 0804.5125794. Bankgiro 6030.05.08831.

ANSVARLIGE: Bjørn Ole Austad og Jens J. Wilhelmsen.